



(๓๑)

สำเนาฉบับศาลใต้

คำพิพากษา

ในพระปรมາṇīไชยพระมหาภัชติย์

ที่ ๒๔๓๒๖-๑๕๕๕

ศาลฎีกา

๒๔๐๔๐๔

วันที่ ๒๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ความเพ่ง

{ ระหว่าง	นางสาวมนีนุช จนุช ที่ ๑ กับพวงรวม ๗๙ คน บริษัทเอกซี ซี (ไทยแลนด์) จำกัด ที่ ๑ บริษัทพิตารามເອ້ຫຼອຮສົງ ເຊອວິສ จำกัด ที่ ๒ บริษัท เอ - ทีม ວັນ ອິນເຕອຣນີ້ນແນລເຊອວິສ จำกัด ที่ ๓ บริษัทເອຊອາຣ. ໄດເຈສທ. จำกัด ที่ ๔	โจทก์ จำเลย
---	---	--------------------------------

เรื่อง

คดีแรงงาน



-๑๒-

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ อุทธอร์คดค้าน คำพิพากษา

ศาลแรงงานกลาง ลงวันที่ ๒๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๙ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

รายชื่อโจทก์ปราบภูมิคุณตามคำพิพากษาศาลมูลน้ำเงิน

คดีทั้งเจ็ดสิบเก้าจำนวนนี้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกัน

กับคดีอื่นอีกสี่สิบจำนวนโดยให้เรียกโจทก์ตามลำดับจำนวนว่าโจทก์ที่ ๑ ถึงโจทก์ที่ ๘๓

ส่วนจำเลยรายบุริษัทเอกซี ซี (ไทยแลนด์) จำกัด ให้เรียกว่าจำเลยที่ ๑ บริษัทพิตราม

เอ็กซ์ซอร์สซิง เซอร์วิส จำกัด ให้เรียกว่าจำเลยที่ ๒ บริษัทeko – ทีม วัน อินเตอร์เนชั่นแนล

เซอร์วิส จำกัด ให้เรียกว่าจำเลยที่ ๓ และบริษัทเอกซาร์. ไดเจสท์ จำกัด ให้เรียกว่า

จำเลยที่ ๔ ระหว่างพิจารณาของศาลแรงงานกลาง โจทก์ที่ ๒๙ ที่ ๔๙ ที่ ๕๗

และที่ ๕๕ ขอถอนฟ้อง ศาลแรงงานกลางอนุญาต คดีจึงมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกา

เพียง ๗๙ จำนวนนี้

โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าจำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้องทำนองเดียวกันว่า โจทก์แต่ละ



-๓-

ຄນຕາມລຳດັບສໍານວນເປັນລູກຈ້າງຂອງຈໍາເລຍທີ ២ ຕຶງທີ ៥ ມີຮະຍະເວລາກາທ໌ທຳກຳກັບຈໍາເລຍທີ ២
ຕຶງທີ ៥ ຕໍາແໜ່ງໜ້າທີ ອັດຮາຄາຈ້າງ ກໍາທັນດກາກຈ່າຍຄ່າຈ້າງ ເປັນໄປຕາມຄຳພືອ
ຈໍາເລຍທີ ២ ຕຶງທີ ៥ ສົງໂຈທົກທີ່ເຈັດສິບເກົ່າໄປທຳກຳກັບຈໍາເລຍທີ ១ ຈາກທີ່ກຳມືດ
ເຊື່ອເວັບແນວດ້ວຍກັບພັນກັງການຂອງຈໍາເລຍທີ ១ ແຕ່ຈໍາເລຍທີ ១ ໄນໄດ້ຈັດສວັສດີກາຣໃຫ້ໂຈທົກທີ່ເຈັດສິບເກົ່າ
ໄດ້ຮັບເໜືອນພັນກັງການຂອງຈໍາເລຍທີ ១ ພັນກັງການຕຽບແຮງການມີຄໍາສັ່ງໃຫ້ຈໍາເລຍທີ ១ ປົງປົງຕົກ
ໂຈທົກທີ່ເຈັດສິບເກົ່າແລະພັນກັງການຂອງຈໍາເລຍທີ ១ ເອງໂດຍເສມອກາຄກາຍໃນ ៣០ ວັນ
ນັບແຕ່ວັນທີ ១ ເມສາຍນ ២៥៥៥ ແຕ່ຈໍາເລຍທີ ១ ເພີກເຂຍ ເປັນກາຣປົງປົງທີ່ໄມ່ເສມອກາຄ
ແລະເລືອກປົງປົງຕົກຕ່າງໆ ຖ້ອງກົງໝາຍຮູ້ອ່ອນນຸ່ງແລະກົງໝາຍຄຸ້ມຄວອງແຮງການ ຂອໃຫ້ບັງຄັບ
ຈໍາເລຍທີ ១ ລ່ວມກັບຈໍາເລຍທີ ២ ຊໍາຮະເງິນໃຫ້ແກ່ໂຈທົກທີ ១ ຕຶງທີ ៣៥ ແລະທີ ៤៥ ຕຶງທີ ៤៥
ໃຫ້ຈໍາເລຍທີ ១ ລ່ວມກັບຈໍາເລຍທີ ៣ ຊໍາຮະເງິນໃຫ້ແກ່ໂຈທົກທີ ៣៦ ຕຶງທີ ៤៥ ແລະໃຫ້
ຈໍາເລຍທີ ១ ລ່ວມກັບຈໍາເລຍທີ ៤ ຊໍາຮະເງິນໃຫ້ແກ່ໂຈທົກທີ ៤០ ຕຶງທີ ៤៥ ດັ່ງນີ້ ດ້ວຍການ
ເດືອນລະ ៣៥០ ນາທ ດ້ວຍການເປັນສົ່ງລະ ១,២៥០ ນາທ ເປົ້າຢັ້ງເດືອນລະ ៥៥០ ນາທ
ຄ່າຮາດເດືອນລະ ៣០០ ນາທ ເງິນໂບນັສປີລະ ៦ ເດືອນ ເງິນຖຸກຮາຍກາຣໃຫ້ຊໍາຮະຍ້ອນໜັງ ២ ປີ
ພ້ອມດອກເປົ້າຢອຍລະ ១៥ ທຸກ ៧ ວັນ ຈນກວ່າຈະຊໍາຮະເສົ້າໃຫ້ແກ່ໂຈທົກແຕ່ລະຄນ



-๔-

จำเลยที่ ๑ ให้การและแก้ไขคำให้การว่า จำเลยที่ ๑ ตกลงจ่าจ้างจำเลยที่ ๒ ให้รับเหมาค่าแรงผลิตสินค้า ตามสัญญาตกลงให้โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นรวมทั้งได้รับตามที่เรียกร้องมาตามฟ้องอยู่แล้ว จึงไม่ใช่เป็นการเลือกปฏิบัติ คำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานสั่งให้จัดสวัสดิการในเรื่องอื่น อีกทั้งจำเลยที่ ๑ ก็ไม่ทราบคำสั่งดังกล่าว ดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ทุก ๗ วัน ใช้เฉพาะเงินตามมาตรฐาน ๙ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เท่านั้น จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิด ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒ เป็นเพียงผู้รับจ้างจากจำเลยที่ ๑ ที่ได้รับค่าจ้างมาไม่มาก จำเลยที่ ๒ ได้จ่ายค่าจ้าง สวัสดิการและเงินโบนัสให้โจทก์ที่เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ แต่เหตุที่แตกต่างจากพนักงานของจำเลยที่ ๑ เพราะความสามารถในการจ่ายและผลประกอบการแตกต่างกัน โจทก์ดังกล่าวสมควรใจเข้าทำสัญญาจ้างโดยยอมรับค่าจ้างและสวัสดิการตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๒ กำหนด จำเลยที่ ๒ ไม่ได้กระทำการฝ่าฝืนสัญญาจ้างแรงงาน ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง และกฎหมายคุ้มครองแรงงาน และหากจำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดในดอกเบี้ยก็เพียงไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ขอให้ยกฟ้อง



-๘-

จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ให้การ

ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้วฟังข้อเท็จจริงว่า ตำแหน่งหน้าที่ อัตราค่าจ้างกำหนดจ่ายค่าจ้างเป็นไปตามคำพ้องของโจทก์แต่ละคน จำเลยที่ ๑ ประกอบธุรกิจผลิตและจำหน่ายชุดคลัดซึ่งสำหรับรถจักรยานยนต์ ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ และโจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าทำงานผลิตชิ้นงานชุดคลัดซึ่งเป็นงานหลักของจำเลยที่ ๑ แต่โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการแตกต่างกับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าไม่ได้รับค่าครองชีพเดือนละ ๑,๒๐๐ บาทนายจ้างโดยตรงของโจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้า (หมายถึงจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔) จัดอาหารและรถรับส่งให้แต่จำเลยที่ ๑ จัดอาหาร รถรับส่ง และจ่ายค่าอาหารกับค่ารถเท่ากับจำนวนตามคำพ้องของโจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าให้ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้จ่ายเงินโบนัสให้ลูกจ้าง จำเลยที่ ๒ จ่ายเงินโบนัสให้ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างปีละ ๑๓ วัน พนักงานตรวจแรงงานเคยมีคำสั่งให้โจทก์แต่ละคนได้รับเงินบางรายการให้เท่ากับลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ โดยในคำสั่งไม่ปรากฏรายรายการตามคำพ้อง แล้วกินใจว่า การที่คำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานไม่ว่าจะดูถึงเงินจำนวนอื่นก็ไม่ห้ามโจทก์มาเรียกว่องเพื่อให้ได้รับเท่าเทียม



กับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าจึงต้องได้รับค่าครองชีพค่าอาหาร และค่ารถให้เท่าเทียมกับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ต้องจ่ายโบนัสให้โจทก์แต่ละคนครบเท่ากับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑/๑ เบี้ยขยันมีลักษณะเป็นเงินจุนใจให้ลูกจ้างสร้างผลงานให้นายจ้าง และ จำเลยที่ ๑ มีเอกสารมาแสดงว่าโจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะได้รับ จึงไม่กำหนดเบี้ยขยันให้ กฎหมายไม่ได้ยกเว้นว่าสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระหว่างจำเลยที่ ๑ กับสหภาพแรงงาน เอฟ ซี ซี ไม่มีผลถึงลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ความรับผิดชอบของจำเลยที่ ๑ ต้องร่วมกับนายจ้างของโจทก์แต่ละคน เงินตามฟ้องไม่ใช้เงินตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ กำหนดดอกเบี้ยให้ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ รับผิดต่อโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓ & ยกเว้นโจทก์ที่ ๒๙ และที่ ๗๙ ถึงที่ ๗๙ ให้จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๓ รับผิดต่อโจทก์ที่ ๓๖ ถึงที่ ๗๓ ยกเว้นโจทก์ที่ ๔๙ ที่ ๕๙ และที่ ๕๕ และให้จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๔ รับผิดต่อโจทก์ที่ ๘๐ ถึงที่ ๙๓ โดยจ่ายเงินให้แก่โจทก์แต่ละคนดังนี้



-๗-

ค่าอาหาร ๘,๔๐๐ บาท ค่าครองชีพ ๒๙,๘๐๐ บาท ค่าวรต ๗,๖๐๐ บาท และเงินใบนั้ส
๗๕,๖๐๐ บาท พัวมด้วยดอกเบี้ยอัตรา้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินทุกจำนวนนับตั้งแต่
วันพ้องของโจทก์แต่ละจำนวนไปจนกว่าได้ชำระเสร็จ ทั้งนี้ โจทก์ที่เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๒
ที่ได้รับเงินใบนั้สไปแล้วปีละ ๓๙ วันหรือที่ข้อมาตามฟ้องเท่ากับได้รับมาแล้วรวม ๒๖ วัน
ให่นำไปหักออกจากจำนวนเงินใบนั้สที่ศาลพิพากษาให้ในคดีนี้เสียก่อนด้วย คำขออื่นให้ยก

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความ
ไม่ได้ตัดเยี่ยงกันได้ความว่าจำเลยที่ ๒ เป็นนายจ้างโดยตรงของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๓๕ และที่ ๗๔
ถึงที่ ๗๙ จำเลยที่ ๓ เป็นนายจ้างโดยตรงของโจทก์ที่ ๓๖ ถึงที่ ๗๓ จำเลยที่ ๔
เป็นนายจ้างโดยตรงของโจทก์ที่ ๘๐ ถึงที่ ๙๓ ต่อมากล่าวเร่งงานกลางอนุญาตให้โจทก์ที่ ๒๗
ที่ ๔๙ ที่ ๕๒ และที่ ๕๕ ถอนฟ้อง จึงเหลือโจทก์รวม ๗๙ คน จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔
ได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ให้จัดหาคนมาทำงานให้จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔
จัดส่งโจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าไปทำงานกับจำเลยที่ ๑ โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าเป็นลูกจ้างเหมาค่าแรง
ที่เข้าทำงานผลิตชิ้นงานชุดคลัตช์ซึ่งเป็นงานหลักของจำเลยที่ ๑ แต่ได้รับสิทธิประโยชน์



-๗๐-

และสวัสดิการไม่เท่ากับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ ที่ทำงานผลิตชิ้นงาน
ชุดคลัตซ์เข่นเดียวกัน

มีปัญหานินจฉัยตามอุทธิณูณ์ของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ ต้องดำเนินการ
ให้โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการในค่าครองชีพ ค่าอาหาร ค่ารถ
เงินโบนัสเท่ากับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า
เมื่อข้อเท็จจริงยุติแล้วว่าโจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าทำงานผลิตชิ้นงานชุดคลัตซ์ซึ่งเป็นงานหลักของ
จำเลยที่ ๑ กรณีจึงอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
มาตรา ๑๑/๑ วรรคสอง ที่บัญญัติให้ผู้ประกอบกิจการดำเนินการให้ลูกจ้างวันเหมาค่าแรง
ที่ทำงานในลักษณะเดียวกันกับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการ
ที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ หมายความว่าผู้ประกอบกิจการต้องดำเนินการให้ลูกจ้างรับเหมา
ค่าแรงได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่ถูกต้องตามระเบียนแบบแผนของผู้ประกอบกิจการ
โดยไม่เลือกว่าเป็นลูกจ้างรับเหมาค่าแรงหรือลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรง อันเป็นการกำหนด
หน้าที่ให้ผู้ประกอบกิจการต้องดำเนินการ สิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่ลูกจ้างรับเหมาค่าแรง
ได้รับตามมาตรา ๑๑/๑ จึงเป็นสิทธิตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑



-๕-

บัญญัติไว้โดยตรง แม้ลูกจ้างรับเหมาค่าแรงไม่ได้ลงลายมือชื่อในข้อเรียกร้องหรือมีส่วน
ในการเลือกตั้งผู้แทนเป็นผู้เข้าร่วมในการเจรจา หรือมีข้อตกลงกับผู้ประกอบกิจการ
แต่หากเป็นสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่ผู้ประกอบกิจการให้แก่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรง
ของตนเองไม่ว่าจะเป็นไปตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน
ระหว่างนี้ หรือสัญญาจ้างแรงงาน ผู้ประกอบกิจการก็ต้องดำเนินการให้ลูกจ้างรับเหมาค่าแรง
ที่ทำงานในลักษณะเดียวกันนั้นได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการดังกล่าวเช่นเดียวกัน ดังนี้
จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ประกอบกิจการจึงต้องดำเนินการให้โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าซึ่งเป็นลูกจ้าง
รับเหมาค่าแรงได้รับสิทธิประโยชน์แล้วสวัสดิการในค่าครองชีพ ค่าอาหาร ค่ารถ เงินใบนัด
ให้ถูกต้องตามที่จำเลยที่ ๑ จัดให้แก่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรง โดยต้องดำเนินการ
ให้โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าได้รับในส่วนที่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ผู้เป็นนายจ้างโดยตรงไม่จัดให้หรือ
จัดให้น้อยกว่าลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑ โดยใช้หลักเกณฑ์เดียวกัน
กับที่จำเลยที่ ๑ จัดให้แก่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรง ซึ่งหากจำเลยที่ ๑ มีหลักเกณฑ์
การจ่ายค่าครองชีพ ค่าอาหาร ค่ารถ เงินใบนัดให้ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงโดยกำหนด
จากทักษะ ประสบการณ์ ตำแหน่งงาน จำนวนผลิตผลของงานอย่างไรก็ต้องเป็นไปตาม



-๑๐-

หลักเกณฑ์ของจำเลยที่ ๑ เช่นเดียวกัน อุทธิณูของจำเลยที่ ๑ พึงไม่เขียน
 ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธิณูต่อไปว่า พนักงานตรวจแรงงานเคยมีคำสั่งให้จำเลย
 ที่ ๑ ปฏิบัติต่อโจทก์บางคนและลูกจ้างอื่น ๆ โดยเท่าเทียมกัน เเงินใบ้นั้นที่โจทก์หั้งเจ็ดสิบเก้า
 พองเรียกร้องไม่มีปรากฏอยู่ในคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงาน โจทก์หั้งเจ็ดสิบเก้าจึงไม่มีสิทธิ
 พองเรียกเงินใบ้นั้น เห็นว่า โจทก์หั้งเจ็ดสิบเก้าฟองคดีนี้เพื่อขอให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔
 ปฏิบัติต่อโจทก์หั้งเจ็ดสิบเก้าในลักษณะเดียวกันกับลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑
 โดยเรียกร้องสิทธิประโยชน์อื่นเพิ่มเติมนอกจากที่พนักงานตรวจแรงงานเคยมีคำสั่งให้จำเลยที่ ๑
 ปฏิบัติต่อโจทก์บางคนไว้ กรณีเป็นการฟ้องขอให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ปฏิบัติให้ถูกต้อง
 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑/๑ มิได้ฟ้องขอให้บังคับ
 จำเลยที่ ๑ ปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่ได้มีคำสั่งตามมาตรา ๑๒ มีเพียง
 ในส่วนของเบี้ยขยันที่พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้จำเลยที่ ๑ ปฏิบัติต่อลูกจ้างทุกคน
 โดยเท่าเทียมกัน แต่ศาลมแรงงานกลางก็มิได้กำหนดให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ต้องจ่ายเบี้ยขยันอีก
 จึงไม่มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยเรื่องจำนวนฟ้องขอของโจทก์หั้งเจ็ดสิบเก้าสำหรับเบี้ยขยันอีก
 ดังนั้นโจทก์หั้งเจ็ดสิบเก้าจึงมีสิทธิฟ้องเรียกร้องให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จ่ายเงินใบ้นั้น



-๑๑-

และเงินอื่น ๆ ให้แก่โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าโดยเป็นธรรมและไม่เลือกปฏิบัติได้ และที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ต่อไปว่า โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าไม่มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอัตราข้อยละ ๑๕% ทุกระยะ ๗ วัน นั้น เห็นว่า ศาลแรงงานกลางไม่ได้กำหนดให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ต้องจ่ายเงินดังกล่าว อุทธรณ์ส่วนนี้ของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ได้เป็นการให้แต่งชักวินิจฉัย ของศาลแรงงานกลาง เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชัดแจ้งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ ศาลฎีกาไม่วรับวินิจฉัย

เมื่อบัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๒ ว่า จำเลยที่ ๒ ต้องร่วมกับ จำเลยที่ ๑ ดำเนินการให้โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรม โดยไม่เลือกปฏิบัติตามมาตรา ๑๑/๑ วรรคสอง หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๑๑/๑ วรรคสอง บัญญัติให้เฉพาะผู้ประกอบกิจการเท่านั้นที่ต้องดำเนินการให้ลูกจ้างรับเหมาค่าแรงได้รับ สิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ดังนั้นเฉพาะจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ประกอบกิจการเท่านั้นที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑/๑ วรรคสอง จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นนายจ้างโดยตรงของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๒๘ ที่ ๓๐ ถึงที่ ๓๕ และที่ ๗๔



- ១២ -

ถึงที่ ៧៨ และเป็นผู้ได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ១ ให้จัดหาโจทก์ดังกล่าวมาทำงาน
ในกระบวนการผลิตของจำเลยที่ ១ จึงไม่ต้องร่วมรับผิดด้วย ดังนั้นที่จำเลยที่ ២ อุทธรณ์ว่า
ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จ่ายเงินโบนัสย้อนหลัง ២ ปี โดยคำนวณจากค่าจ้างอัตราสูดท้าย
ของโจทก์แต่ละคนไม่ถูกต้อง คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางไม่ได้ระบุจำนวนเงินโบนัส
ที่ต้องจ่ายให้แก่โจทก์ที่เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ២ จึงไม่ชอบนั้น ไม่จำต้องวินิจฉัยอีกต่อไป
 เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ២ พึงขึ้น สำหรับจำเลยที่ ៣
 และที่ ៤ ซึ่งอุทธรณ์มาในท่านองเดียวกันกับอุทธรณ์ของจำเลยที่ ២ ข้างต้นนั้น
 เมื่อจำเลยที่ ៣ และที่ ៤ จะไม่ได้ให้การต่อสู้คดีไว้ในข้อพิจารณาของศาลแรงงานกลาง
 แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน
 ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรวินิจฉัยให้ เห็นว่า จำเลยที่ ៣ ซึ่งเป็นนายจ้างของโจทก์ที่ ៣
 ถึงที่ ៩ ที่ ៩ ที่ ១ ที่ ៣ และที่ ៥ ถึงที่ ៧ ถึงที่ ៣ และจำเลยที่ ៤ ซึ่งเป็นนายจ้าง
 ของโจทก์ที่ ៩ ถึงที่ ៣ โดยโจทก์ดังกล่าวเป็นลูกจ้างรับเหมาค่าแรงที่ปฏิบัติงาน
 ให้แก่จำเลยที่ ១ ซึ่งเป็นผู้ประกอบกิจการ จำเลยที่ ៣ และที่ ៤ จึงไม่ต้องร่วมรับผิด
 กับจำเลยที่ ១ ในกรณีดำเนินการให้โจทก์ดังกล่าวได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการเช่นกัน



-๑๓-

อนึ่ง ข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานกล่างฟังมายังไม่เพียงพอให้ศาลฎีกาใช้ในการ
วินิจฉัยข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑/๑ มีดังนี้
ในระยะเวลาที่โจทก์ห้างเจ็ดสิบเก้าฟองเรียกค่าอาหาร ค่ารถ และเงินโบนัสหนึ่ง โจทก์แต่ละคน
ซึ่งได้รับค่าจ้างรายวันมีวันที่ไม่ได้รับค่าจ้างหรือไม่ มีจำนวนวันทำงานและจำนวนวันหยุดงาน
คนละเท่าไร ในแต่ละเดือนโจทก์แต่ละคนได้รับค่าจ้างเดือนละเท่าไร ในแต่ละช่วงที่จำเลยที่ ๑
จ่ายเงินโบนัสให้ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงโจทก์แต่ละคนได้รับค่าจ้างเดือนละเท่าไร
รวมแล้วเป็นค่าจ้างในแต่ละช่วงของการจ่ายเงินโบนัสเป็นจำนวนเท่าใด เมื่อคำนวณเงินโบนัส
ตามวิธีการของจำเลยที่ ๑ โจทก์แต่ละคนได้รับเงินโบนัสหรือไม่ จำนวนงวดละเท่าใด
โจทก์แต่ละคนมีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงได้รับเงินโบนัส^๑
และค่าครองชีพหรือไม่ โจทก์ที่เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ ได้รับเงินโบนัสจากจำเลยที่ ๒
แล้วจำนวนเท่าใด เมื่อคำนวณตามหลักเกณฑ์การจ่ายเงินโบนัสของจำเลยที่ ๒ ลูกจ้างของ
จำเลยที่ ๑ มีกี่ประเภท โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้าเที่ยบได้กับลูกจ้างประเภทใด จำเลยที่ ๑
จ่ายค่าอาหารและค่ารถให้เฉพาะวันที่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงมาทำงานหรือไม่
จ่ายค่าอาหารให้ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงประเภทใด จ่ายเป็นเงินอย่างเดียวหรือจ่ายเป็นเงิน



-๑๔-

และอาหาร มีหลักเกณฑ์ให้ลูกจ้างผู้ได้รับค่าอาหารเป็นเงินต้องปฏิบัติอย่างไรหรือไม่
 จ่ายค่ารถให้ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงเป็นเงินอย่างเดียวหรือจ่ายเป็นเงินและจัดรถรับส่ง
 ให้ด้วย หลักเกณฑ์ในการจ่ายค่ารถ หลักเกณฑ์ที่จำเลยที่ ๑ จ่ายเงินใบนั้นให้ลูกจ้าง
 ตามสัญญาจ้างโดยตรงในช่วงเวลาที่โจทก์แต่ละคนฟ้องเรียกเงินใบนั้น ขัตราชส่วนเงินใบนั้น
 และสูตรการคำนวนเงินใบนั้น จำนวนครั้งของการจ่ายใน ๑ ปี จ่ายเมื่อใด วิธีคำนวน
 เงินใบนั้นในกรณีมีวันที่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงหยุดงาน คุณสมบัติของลูกจ้าง
 ตามสัญญาจ้างโดยตรงที่มีสิทธิได้รับเงินใบนั้น หลักเกณฑ์ในการจ่ายค่าครองชีพให้ลูกจ้างโดยตรง
 จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ได้จ่ายค่าอาหาร ค่ารถ เงินใบนั้น และค่าครองชีพให้โจทก์แต่ละคนหรือไม่
 เพียงใด ในกรณีจ่ายเป็นอาหารคำนวนเป็นเงินได้เดือนละเท่าไหร ในการนี้จัดรถรับส่งให้คำนวน
 เป็นเงินได้เดือนละเท่าไหร จึงให้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงดังกล่าวเพิ่มเติม
 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ ๑ ดำเนินการให้โจทก์ทั้งเจ็ดสิบเก้า
 ได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการในค่าครองชีพ ค่าอาหาร ค่ารถ เงินใบนั้นในส่วนที่
 จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ไม่จัดหรือจัดให้น้อยกว่าลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรงของจำเลยที่ ๑
 โดยให้หลักเกณฑ์เดียวกันกับที่จำเลยที่ ๑ จัดให้แก่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างโดยตรง



-๑๕-

ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน
และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๖ วรรคสอง ให้ศาลแรงงานกลาง
ฟังข้อเท็จจริงข้างต้นเพิ่มเติมให้ครบถ้วน และพิพากษาใหม่ตามรูปคดี นอกจากที่แก้
ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลมแรงงานกลาง

นายวิชิตย์ หิรัญรุจิพงศ์

นายชัยวัฒน์ เวียงธีร์วัฒน์

นายสุนทร ทรงฤกษ์